

A Negyvenedik Vers rejtett története – Tizenhatodik szám

A második jaj – Harmadik rész

Jeff Pippenger
2026-06-18

Jones logikája

Jones azon érvelése, miszerint a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első angyala nem választható el az öt követő két angyaltól, rendíthetetlenül szilárd. Annak felismerése, hogy e három angyal szerkezeti kapcsolatban áll a trombitáló angyalokkal, teljes mértékben megdönthetetlen. Kétségtelen, hogy a hangsúly nála a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyalán volt, ám az a logika, amely alapján őket „elválaszthatatlanként” alkalmazza, ugyanilyen érvényes mindazokra az angyalokra is, akik őket megelőzték.

Mivel a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyalára összpontosított, saját logikáját nem vitte végig annak végső következtetéséig. Végső soron az a logika, amelyet az ötödik, hatodik és hetedik jajtrombitának a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyalához való kapcsolására alkalmazott, magában foglalta azt is, hogy a trombiták vonalát egészen a hét trombitaangyal közül az elsőig vezesse vissza.

És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt álltak; és adaték nekik hét trombita. ... És a hét angyal, akiknél a hét trombita volt, felkészültek arra, hogy trombitáljanak. Jelenések 8:2, 6.

Az angyalok sorozata a „hét” trombitás angyallal kezdődik, és a Jelenések könyvében az angyalok vonulata az első trombitától egészen a harmadik angyalnak a fenevad bélyegére vonatkozó figyelmeztetéséig tart. Jones helyesen ismeri fel az első négy trombita és az utolsó három jajtrombitája közötti különbséget, mert ez a „négy és három” prófétai szerkezet az egyházakban és a pecsétekben is megtalálható. Az, hogy a Jelenések könyvében ez három tanúbizonyság alapján megerősítést nyer, lehetővé teszi azok számára, akik úgy döntenek, hogy meglátják: a hét mint szimbólum magában foglalja a négyet mint szimbólumot és a hármat mint szimbólumot is.

Isteni kapcsolat

Amit a közelmúltban azonosítottunk, az az, hogy a Jelenések tizennegyedik fejezetének első és második angyalát az iszlám időpróféciája hatalmazza fel az első és második jaj vonatkozásában, és hogy a harmadik angyal felhatalmazása a harmadik jaj 9/11-i beteljesedése által valósul meg. Amit Jones alkalmazása azonosít (jóllehet nem az én álláspontomat fejtette ki), az az, hogy a Jelenések nyolcadik fejezetének első trombitás angyalától a Jelenések tizennegyedik fejezetének harmadik jajtrombitájáig minden egyes angyal elválaszthatatlan kapcsolatban áll a Jelenések tizennegyedik fejezetének három angyalával. Ugyanazon prófétai vonalon belüli jelképek ezek. Ekként kell őket felismerni ahhoz, hogy megértsük azokat a különböző szerepeket, amelyeket az egyes angyalok képviselnek. Így tehát, amiként a hét gyülekezet, a hét pecsét és a hét trombita a hetes számot

képviseli, továbbá a négy és a három jelképrendszerét is a hét átfogó szimbolikáján belül (gyülekezetek, pecsétek és trombiták); úgy az angyalok sorát az elsőtől a hét trombitás angyal közül egészen a harmadik angyalig egészként kell szemlélni. Ez tizenegy angyalból álló sort azonosít.

A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyala a milleriták figyelmeztető üzenetét jelképezi, amely az ítélet megnyílását hirdette, majd azt követően a száznegyvennégyezer figyelmeztető üzenetét, amely az ítélet lezárulását hirdeti.

A hét trombita azokat a hatalmakat jelképezi, amelyeket Isten gondviselészerűen felhasznált arra, hogy ítéletet hozzon azokra a nemzetekre, amelyek a nap imádatát kikényszerítették.

Az első négy harsona Nyugat-Róma fokozatos bukását jelöli meg Kr. u. 476-ig.

Az ötödik és a hatodik azonosítja Kelet-Róma bukását 1449-től 1453-ig.

Az utolsó három trombita az iszlámot jelképezi, a három jaj közül.

A Jelenések könyve tizedik fejezetében szereplő angyal Krisztus, aki alászáll, hogy megerősítse a mozgalmat annak kezdetén, és a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetében ismét alászáll, hogy megerősítse a mozgalmat annak végén.

A hetedik trombita 1844. október 22-én kezdett szólni az ítélet megnyílásakor, amely az engesztelés napjának ellenképi megfelelője. A jubileumi trombitát az engesztelés napján kellett megszólaltatni. Ezért az ítélet idején két trombita szólal meg: a jubileumi trombita és a hetedik trombita.

Akkor fúvasd meg a kürtöt a jubileumon a hetedik hónap tizedik napján; az engesztelés napján fúvassátok meg a kürtöt egész földeteken. És szenteljétek meg az ötvenedik esztendő, és hirdessetek szabadságot az egész földön minden lakosának: jubileum legyen az néktek; és térjen vissza ki-ki az ő birtokára, és térjen vissza ki-ki az ő nemzetségéhez. Jubileum legyen néktek az az ötvenedik esztendő: ne vessetek, és ne arassátok le, ami magától terem benne, és ne szedjétek le benne a meg nem metszett szőlőtő termését. 3 Mózes 25:9–11.

Az az összefüggés, amely Izráel „hét időre” szóló szétszórására mutat rá, s amely közvetlenül a Leviticus következő fejezetében található, azokban az ígéresekben van kifejtve, amelyek a jubileumi kürt megszólaltatására vonatkozó rendelkezéshez vezetnek az engesztelés napján.

Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Amikor bementek arra a földre, amelyet nektek adok, nyugodjék meg a föld az Úrnak szentelt szombattal. Hat esztendeig vedd be meződet, és hat esztendeig metszd szőlődet, és takarítsd be annak termését; a hetedik esztendőben pedig teljes nyugalom szombatja legyen a földnek, az Úrnak szentelt szombat: meződet ne vedd be, és szőlődet ne metszd meg. Aratásodnak azt, ami magától nő, ne arasd le, és gondozatlan szőlőd fűtjeit ne szedd le; a föld nyugalmi esztendeje legyen az. A föld szombatjának termése legyen eledelül nektek: neked, szolgálódnak, szolgálódnak, béresednek és jövevényednek, aki nálad tartózkodik, valamint állataidnak és a földeden levő vadaknak; annak minden termése eledelül szolgáljon. Számolj azután hét évszombatot, hétszer hét esztendőt, úgyhogy a hét

évszombat ideje negyvenkilenc esztendő legyen számodra. 3 Mózes 25:2–8.

Amikor Miller a huszonhatodik fejezetben felismerte az Izrael ellen szóló ítéletet amiatt, hogy megszegték a föld számára rendelt szombati nyugalmat, alkalmazta azt az elvet, hogy egy nap egy évet jelképez, és felismerte, hogy egy év háromszázhatvan napból áll, és hogy hétszer háromszázhatvan kétezer-ötszázhusz évnyi büntetést jelentett a szövetség megszegéséért. Ez volt az első prófétai igazság, amelyet felfedezett. Ez azoknak az igazságoknak az alapja, amelyek annak az alapnak a részét képezték, amelyet Krisztus Miller munkája által fektetett le. A jubileumi trombita a szabadulás és a szabadság hirdetése.

A hetedik trombita az iszlám, a harmadik jaj.

Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, beteljesedik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgáinak, a prófétáknak. Jelenések 10:7.

Az iszlám hetedik trombitája külső prófétai igazság, a jubileumi trombita pedig a hit általi megigazulás belső prófétai igazsága — a bűnből való szabadulás, amely Sister White szerint valóság szerint a harmadik angyal. Abban az időszakban, amikor a hetedik trombita szól, a Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége titka tökéletességre jut, miközben Krisztus istenségét egyesíti a száznegyvennégyezer emberségével. Azok, akik akkor elnyerik Isten pecsétjét, egy figyelmeztető trombitaüzenetet fognak hirdetni, amely a harmadik jajként, valamint a harmadik angyal figyelmeztetéseként van bemutatva. A harmadik jaj felhatalmazza a harmadik angyal üzenetét, amikor az angyal, aki nem más személy, mint Jézus Krisztus, üzenettel a kezében alászáll.

Amikor felismerjük, hogy az első és a második jaj idejére vonatkozó prófécia hatalmazta fel az első angyal üzenetét, és hogy a harmadik jaj próféciája hatalmazza fel a harmadik angyal üzenetét, akkor a trombitákat úgy azonosítjuk, mint „ítéleteket, amelyeket Rómára hoztak a vasárnap megtartásának kikényszerítésére adott válaszként”. Ezek a gondviselészerű ítéletek, különösen az utolsó három jajtrombita, összhangban állnak és párhuzamot alkotnak a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyali figyelmeztető üzenetével. Két jaj és két angyal a millerita történelemben, valamint a harmadik jaj és a harmadik angyal a száznegyvennégyezer történelmében. Az első és második angyal kezdeti történetében az ítélet megnyílásának üzenetét az iszlámnak mint az első és második jaj beteljesedésének megvalósulása hatalmazta fel. A harmadik angyal záró történetében az ítélet lezárulását hirdető üzenetet az iszlámnak mint a harmadik jaj beteljesedésének megvalósulása hatalmazta fel.

A kezdetnél és a végénél adott felhatalmazást a Jelenések tizedik és tizennyolcadik fejezetének angyala jelképezte, „aki nem volt kisebb személy, mint Jézus Krisztus.” Az iszlám külső üzenete és az ítélet belső üzenete a külső harmadik jaj trombitája, az ítélet belső üzenete pedig a harmadik angyal trombitája. Az iszlám külső trombitája a kétezer-ötszázhusz éves prófécia, a harmadik angyal belső trombitája pedig a kétezer-háromszáz év. Mindkettő megérkezett és megszólalt a halottak ítéletének megnyílásakor, és mindkettő ismét megérkezett az élők ítéletének megnyílásakor.

A Jelenések tizedik fejezetének angyala 1840. augusztus 11-én szállt alá az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedéseként, és ezzel az angyal előképezte a Jelenések tizennyolcadik fejezete angyalának alászállását az iszlámra vonatkozó prófécia egy beteljesedésével. Isten ítélete a vasárnapi törvény 321-ben, majd ismét 538-ban megnyilvánuló lázadása fölött az első hat trombitában van ábrázolva, és az Ő ítélete a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény miatti lázadás felett a hetedik trombita által van ábrázolva, amely a harmadik jaj, és egyben a harmadik angyal is. Az ítélet kezdetének figyelmeztető üzenete 1844. október 22-én és az élők ítéletének figyelmeztető üzenete 9/11-kor egyaránt a hetedik angyal által nyert erőt abban a sorrendben, amelyet Jones felvázolt. Hat trombitás angyal a nyolcadik és kilencedik fejezetben, majd a tizedik fejezetben alászáll az angyal, aki nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus. Ő a hetedik az angyalok sorozatában, akit a tizenegyedik fejezetben a harmadik jaj követ, amely a hetedik trombita, s amely 1844-ben kezdett szólni, de az angyalok sorában a nyolcadik, amely a Jelenések tizenegyedik fejezetének kilencedik, tizedik és tizenegyedik angyalához vezet.

A harmadik angyal üzenete nem különíthető el az első és a második angyal üzenetétől, de nem választható el Isten hitehagyásra kimondott ítéletének hét trombitájától sem. A Jelenések nyolcadik fejezetében található ítéleti trombiták közül az első négy a Nyugat-Római Birodalom fokozatos hanyatlását azonosítja Konstantin első vasárnaptörvénye után, 321-ben, és akkor vette kezdetét, amikor 330-ban a birodalmat keleti és nyugati részre osztotta.

„Amikor nemzetünk törvényhozó testületeiben olyan törvényeket hoz, amelyek az emberek lelkiismeretét vallási kiváltságaik tekintetében megkötik, kikényszerítik a vasárnap megtartását, és elnyomó hatalmat gyakorolnak azok ellen, akik a hetedik napi szombatot tartják, akkor Isten törvénye minden gyakorlati tekintetben érvényét veszti földünkön; és a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás fogja követni.” Review and Herald, 1888. december 18.

A nemzeti hitehagyásnak nemzeti romlást előidéző alapelve Konstantin nemzetére zúdult az első négy trombitaszóval kezdődően, amelyek 476-ra lezárásra juttatták a Nyugatrómai Birodalmat. A Keletrómai Birodalom 1453-ban jutott végére, jöllehet prófétai értelemben 1449. július 27-én már elvesztette nemzeti szuverenitását. Babilonnal ellentétben, amely egyetlen éjszaka alatt döntetett meg, Róma, mind nyugati, mind keleti, fokozatosan jutott végéhez. A Nyugatrómai Birodalom hanyatlása az első négy trombitaszó alatt 476-ra az Egyesült Államok négy trombitaszó alatti hanyatlását jelképezi, ami egy szinten az Egyesült Államok négy nemzedékét jelenti, amely 1798-ban kezdődött és a vasárnaptörvénynél ér véget. E négy nemzedék párhuzamban áll az adventizmus négy nemzedékével, amelyek párhuzamban állnak a Jelenések könyve második fejezetének első négy gyülekezetével, Ezékiel nyolcadik fejezetének négy fokozódó utálatosságával és Jóel könyvének sáskajárásának négy hullámával.

Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, amikor elküldöm Jeruzsálemre az én négy súlyos ítéletemet: a fegyvert, az éhínséget, a veszedelmes vadállatot és a dögvészt, hogy kiirtsak belőle embert és barmot! Ezékiel 14:21.

Az ötödik és hatodik trombitaszó Kelet-Róma bukását idézte elő, és Kelet-Róma, prófétai viszonyában Nyugat-Rómához, az államot jelképezi. Nyugat-Róma az egyházat jelképezi. Nyugat-Róma egyúttal az Egyesült Államokat is jelképezi, amelyet először hódítanak meg, miként

Nyugat-Rómát is.

„Amikor Amerika, a vallásszabadság földje, a pápasággal egyesülve erőszakot gyakorol a lelkiismeretre, és az embereket a hamis szombat tiszteletére kényszeríti, akkor a földkerekség minden országának népe arra lesz vezetve, hogy kövesse példáját.” Testimonies, 6. kötet, 18.

Az első négy trombita az amerikai történelem négy nemzedékét jelképezi, és amikor az Egyesült Államok elbukik, akkor éppen elbukott Dániel tizenegyedik fejezete negyvenegyedik versének dicsőséges földje, és a következő akadály Egyiptom, amely a világ többi nemzetének jelképe. Az Egyesült Nemzetek, akik a tíz királyt jelentik, ezután beleegyeznek abba, hogy hetedik országukat átadják a pápaságnak, „egy rövid időre — egy órára”, a Jelenések tizenhetedik fejezete szerint. Ez Heródes születésnapján történik, amikor felajánlja országa felét. Heródes születésnapján, abban az órában megjelenik az írás a fal vakolatán, és Baltazárt megölik. Ez az óra a vasárnaptörvénynél érkezik el, és az emberi kegyelemidő lezárultáig tart. A hetedik ország meghódítatik, amint azt Konstantinápoly falainak 1453-ban bekövetkezett lerombolása előképezi. Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénytől, amelyet 1449 jelképez, Konstantinápoly 1453-as bukásáig négy jelképes év telik el. A pápaság 1798-ban kapta halálos sebtét.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében a pápaság 1798-ban bukott el, a vég idején. Azután a déli király 1989-ben bukott el, a vég idején. Az Egyesült Államok a negyvenegyedik versben bukik el, Egyiptom a negyvenkettedik versben bukik el, a pápaság pedig a negyvenötödik versben jut el második és végső bukásához.

„A nemzetek felemelkedéséből és bukásából, amint azt Dániel és a Jelenések könyve világosan feltárja, meg kell tanulnunk, milyen értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség. Babilon, minden hatalmával és pompájával együtt, amilyenhez foghatót világunk azóta sem látott — olyan hatalommal és pompával, amely az akkori emberek szemében oly szilárdnak és maradandónak tűnt —, milyen teljesen semmivé lett! Mint „a fű virága”, elveszett. Jakab 1:10. Így veszett el a médo-perzsa birodalom, valamint Görögország és Róma birodalma is. És így vész el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Egyedül az maradhat meg, ami az Ő szándékával forrott egybe, és az Ő jellemét fejezi ki. Az Ő elvei az egyedüli szilárd dolgok, amelyeket világunk ismer.” Prophets and Kings, 548.

Az Egyesült Államoknak (a hamis prófétának) a negyvenegyedik versben említett bukását 1449 jelképezte előre, Egyiptomnak (a sárkánynak) a negyvenkettedik versben említett bukását pedig 1453 jelképezte előre, és a pápaság (a fenevad) úgy jut a végére, hogy senki sincs segítségére, amint azt 1798 előképezte. A hamis prófétát és a sárkányt trombitahatalmak döntik le, a fenevadat pedig egy sárkányhatalom dönti le.

A négyes szám egy ország felbomlásának jelképe. Sándor birodalma négy országra hullott szét, és Egyiptom a Vörös-tengerben a negyedik nemzedékben hanyatlott alá, továbbá Izráel a nap előtt borul le Ezékiel nyolcadik fejezetének negyedik utálatosságában. A protestantizmus és a köztársaságiak négy nemzedéke a föld fenevadjában 1798-ban kezdődött, és mindkét szarv számára a hamarosan eljövendő vasárnaptörvénnyel ér véget. Ezékiel négy súlyos ítélete Jeruzsálem felett az Egyesült Államokra váró négy ítéletet szemlélteti, és ez a négy ítélet a bibliai

prófécia hatodik országán a négy évet jelképezi 1449-től 1453-ig, amikor a bibliai prófécia hetedik országa beleegyezik, hogy országának felét a pápaságnak adja egy olyan egyház és állam közötti kapcsolatban, amely fölött Tírus paráznája uralkodik.

Az 1449-től 1453-ig terjedő négy év a hetedik királyság pusztulását jelképezi a vasárnaptörvénynél, és egyúttal a nyolcadik királyság pusztulásának időszakát is jelképezi a vasárnaptörvénytől a kegyelemidő lezárultáig. Egyiptom meghódítása, amely a világ, és egyben a sárkány is, amely a pápaságnak adatik, egy fraktál az 1449-től 1453-ig terjedő négy év által jelképezett időszak kezdetén. Ez azonosítja Konstantinápoly bukását a vasárnaptörvénynél, majd ismét akkor, amikor Mihály feláll. Amikor Mihály feláll, a négy angyal az ihletés szerint teljesen eloldatik.

„Láttam, hogy a négy angyal visszatartja a négy szelet, amíg Jézus be nem fejezi munkáját a szentélyben, és azután eljön a hét utolsó csapás.” Early Writings, 36.

Nagy Sándor birodalmának négy részre oszlása; négy trombitászó Nyugat-Róma felett; négy szél szabadul el Kelet-Róma ellen; négy súlyos ítélet Jeruzsálem felett; négy szél szabadul el, amikor a pápaság segítség nélkül jut a végére. E prófétai jelképek feltárása után megvizsgáljuk a második jajszt annak összefüggésében, hogy azt a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényre alkalmazzuk.

A firenzei zsinat

1439-ben, a firenzei zsinaton (más néven a firenzei unió alkalmával) a keleti ortodox egyház képviselői — élükön VIII. János Palaiologosz bizánci császárral és Konstantinápoly pátriárkájával — hivatalos uniós dekrétumot írtak alá a római katolikus egyházzal. Egyetértettek abban, hogy Róma pápáját az egész Egyház fejének (legfőbb tekintélyének) ismerjék el.

Mert a férj feje a feleségnek, miként Krisztus is feje az egyháznak; és ő a test megtartója.
Efézus 5:23.

A Niceai hitvallás

A császár és a pátriárka elfogadta a niceai hitvallásban a „Filioque-záradékot”, amely a niceai hitvallás kiegészítése volt, s amely azt állította, hogy a Szentlélek az Atyától és a Fiútól származik. A niceai hitvallás a katolikus hit történetének egyik legfontosabb és legszélesebb körben használt hitvallási megfogalmazása. A niceai hitvallás a katolikus hit alapvető tanításainak hivatalos összefoglalása. Eredetileg azért fogalmazták meg, hogy megvédje az igazságot arról, kicsoda Jézus Krisztus. 325-ben nagy vita támadt, mert egy Arius nevű pap azt tanította, hogy Jézust az Atyaisten teremtette, és nem volt teljesen Isten.

Konstantin császár hívta össze az első niceai zsinatot, hogy rendezze a kérdést. A zsinat határozottan megerősítette, hogy Jézus teljes mértékben Isten, „az Atyával egylényegű”. A hitvallást később, 381-ben, a konstantinápolyi zsinaton bővítették ki. E ponton meg kell jegyezni, hogy a niceai hitvallás Konstantin, az első történetében nyert megállapítást, és kérdéssé válna az utolsó Konstantin számára, aki XI. Konstantin volt, a keleti Bizánci Birodalom utolsó császára.

Nagy Konstantin, aki az első volt, újra meg újra a bibliai prófécia tárgyaként kerül bemutatásra. Ő a keleti birodalom kezdetén uralkodó fejedelem, és ezért a keleti birodalom végén uralkodó fejedelem előképe. A prófécia tanulmányozójának fel kell ismernie azt a tényt, hogy a niceai hitvallás mind a kezdeti, mind a záró történeteknek eleme, ha érti az alfa és az ómega elvét.

381-ben a niceai hitvallást kiegészítették a purgatórium tanával, az Eucharisztia tanával, valamint azzal, hogy elfogadták a kovásztalan kenyér használatát az Eucharishtiában, ami latin gyakorlat volt. A 381-es hitvallás a katolikus felfogást is elfogadta az eredendő bűnről és a túlvilágról. A következő kulcsfontosságú mondattal zárult: „Azt is meghatározzuk, hogy a szent apostoli szék és a római pápa az egész világ felett primátust gyakorol, és Krisztus igaz helytartója.”

A firenzei zsinaton egy újabb, átdolgozott változatot írtak alá 1439. július 6-án, 14 évvel azelőtt, hogy Konstantinápoly 1453-ban az oszmán törökök kezére jutott. Az uniót súlyos politikai nyomás alatt írták alá. A Bizánci Birodalom kétségbeesetten katonai segítséget remélt Nyugatról az előretörő oszmánokkal szemben. Amikor a görög küldöttek hazatértek, a megállapodást Keleten a papság, a szerzetesek és a nép többsége határozottan elutasította. Azt a legtöbb püspök, aki aláírta, később visszavonta támogatását. Az uniót soha nem hajtották végre teljes mértékben, és a Keleti Ortodox Egyház a következő években hivatalosan is elvetette. Mire Konstantinápoly 1453-ban elesett, az unió gyakorlatilag már összeomlott. A történészek gyakran olyan politikai uniónak írják le, amely a mély teológiai, kulturális és népi ellenállás miatt vallott kudarcot.

A 325-ben tartott első niceai zsinaton elfogadták a niceai hitvallást. Ez öt évvel a 330. év előttre esik, amikor lezárult a Dániel 11. fejezetének 24. versében szereplő 360 esztendő, amelyet egy „idő” jelképezett.

Békességesen bevonul még a tartomány legkövérébb helyeire is; és olyat cselekszik, amit sem atyái, sem atyáinak atyái nem cselekedtek: zsákmányt, prédát és gazdagságot szór szét közöttük; sőt a várak ellen is terveket forral, de csak egy ideig. Dániel 11:24.

Kr. e. 31 és 330 egyaránt Dániel tizenegyedik fejezetének huszonhetedik és huszonkilencedik versében említett „kijelölt időt” jelölik.

És mindkét király szíve gonoszságra irányul, és egy asztalnál hazugságot szólnak; de nem lesz sikeres, mert a vég még a kijelölt időre marad. ... A kijelölt időben visszatér, és dél felé jön; de nem úgy lesz, mint az előbbi, vagy mint az utóbbi alkalommal. Dániel 11:27, 29.

A keleti Róma prófétai vonalának kezdetét (330) és végét (1449–1453) az első és az utolsó Konstantin nevű császár jelképezi. A keleti Róma — a Bizánci Birodalomnak nevezett állam — prófétai vonalának alfája és ómegája összekapcsolódik a háromszázhatvan éves császári Róma lezárulásával, amely Kr. e. 31-ben, az actiumi csatától kezdve uralkodott legfőbb hatalommal 330-ig, majd onnan tovább 1453-ig. Az actiumi csata előtt, Kr. e. 31-ben, Marcus Antonius és Augustus Caesar egy asztalnál hazugságokat szóltak, amelyek nem jártak sikerrel. 330 előtt, 325-ben elfogadták a niceai hitvallást. 1453 előtt ennek a pontosan ugyanazon niceai hitvallásnak a frissített változatát fogadták el. Kr. e. 31 előtt két politikai szereplő mondott hazugságokat egy asztalnál. 325-ben a lelki hazugságokat mondták el egy asztalnál. Ez a két tanú azonosítja azokat a

politikai és lelki hazugságokat, amelyeket 1439-ben, a firenzei zsinaton fogadtak el. Ezt a frissített niceai hitvallást az Unió dekrétumának nevezték.

A „hazugságok egy asztalnál” első útjelzője Kr. e. 31 előtt volt, és a pogány Róma két politikai frakciója között állt fenn. Az e hazugságok számára rendelt idő Kr. e. 31 volt, és Augustusban állt, mint Róma jelképében, egy férfi és egy nő szövetségével szemben, akik Egyiptomot jelképezték. A hazugságok második együttese 325-ben volt, és a rendelt idő 330 volt. A harmadik együttes 1439-ben volt, és a rendelt idő 1449–1453. Azok, akik 1439-ben az asztalnál voltak, a nyugati és a keleti Rómát képviselték, miközben a keleti Róma politikai célt keresett azáltal, hogy egy vallási érveléshez hozzájárult. Kr. e. 31, amelyet 330, majd 1453 követett, a Róma-vonal hármas alkalmazását jelképezi.

Marcus Antonius és Kleopátra szövetségének politikai fenyegetése előképe volt az ariánus eretnekség 325-ben jelentkező lelki fenyegetésének, amely viszont előképe volt az iszlám törökök 1439-ben jelentkező politikai és vallási fenyegetésének.

A niceai hitvallás tanai hazugságok, és semmi igazság nincs bennük. A Firenzében tartott zsinaton 1439. július 6-án aláírt okiratot az Egyesülési dekrétumnak nevezték, és ugyanazokat a hazugságokat, sőt még többet is képviselt. Amikor a küldöttek 1439-ben visszatértek Konstantinápolyba, harag és árulás vádja fogadta őket. Ez a mondás terjedt el: „Inkább a török turbán, mint a pápa mitréja.”

Az uniót főként azért írták alá, mert a bizánci császárnak kétségbeesetten szüksége volt a Nyugat katonai segítségére az oszmánokkal szemben. Amint nyilvánvalóvá vált, hogy nagyon csekély mértékű — vagy semmiféle — katonai segítség nem érkezik, az unió támogatottsága szertefoszlott. 1450–1451-ben több keleti zsinat elutasította az uniót, és Konstantinápoly 1453-as eleste után az uniót teljesen feladták. A firenzei uniós dekrétum végső kimenetelét a keleti ortodox egyház sikertelen és elutasított zsinatnak tekinti. Nem ismeri el érvényesnek. A római katolikus egyház azonban továbbra is érvényes egyetemes zsinatnak tekinti.

Annak a logikáját állítjuk fel, hogy megértsük, miként ismétlődnek meg a második jaj prófétikus jellemzői a harmadik jaj történetében. Az első jaj százötven éves próféciaja 1299. július 27-én kezdődött, és 1449. július 27-én ért véget.

1449

XI. Konstantin Palaiologos 1404-ben született, és 1449 januárjától 1453. május 29-éig uralkodott. Ő volt a Kelet-római (Bizánci) Birodalom utolsó császára, amely több mint 1100 éven át állt fenn. 1453-ban, az oszmán ostrom idején, bátran vezette Konstantinápoly védelmét mindössze mintegy 7000–8000 védővel II. Mehmed több mint 80 000 fős seregével szemben. 1453. május 29-én, amikor Konstantinápoly végül elesett, a város falain harcolva halt meg. Holttestét soha nem azonosították minden kétséget kizáróan. Halála a Római Birodalom végét jelentette (annak a birodalomnak az utolsó közvetlen folytatását, amelyet Augustus Kr. e. 27-ben alapított).

A görög történelemben és az ortodox hagyományban hősi alaként őrzik emlékezetét — a legendában gyakran „a Márványcsászárnak” nevezik (annak a hitnek megfelelően, hogy egy napon visszatér, hogy megmentse Konstantinápolyt).

VIII. Ióannész Palaiologosz (1392–1448) az utolsó előtti bizánci császár volt, aki 1425 és 1448 között uralkodott. II. Manuél Palaiologosz császár legidősebb fia és XI. Konstantin bátyja volt. VIII. Ióannész uralkodásának nagy részét azzal töltötte, hogy kétségbeesetten próbálta megmenteni a haldokló Bizánci Birodalmat az oszmánoktól. 1439-ben személyesen Itáliába utazott, és elnőkölt a firenzei zsinaton, ahol ő és a keleti ortodox küldöttség ideiglenesen beleegyezett abba, hogy újraegyesüljön a római katolikus egyházzal, és elfogadja a pápát az Egyház fejének. Nagy Konstantin szintén elnőkölt a niceai zsinaton. VIII. Ióannész abban reménykedett, hogy ez az unió a pápasággal nyugati katonai segítséget hoz majd a törökök ellen, ám az unió Konstantinápolyban mélységesen népszerűtlen volt, és végül kudarcot vallott. VIII. Ióannész 1448-ban halt meg (természetes okokból), mindössze öt évvel Konstantinápoly 1453-as eleste előtt. Ezután testvére, XI. Konstantin lett a császár, és a város védelmében halt meg.

Amikor VIII. János 1448-ban meghalt, utódául testvérét, XI. Konstantint választották. 1448-ra a Bizánci Birodalom jelentéktelen vazallusállammá zsugorodott, és az oszmánoknak jelentős befolyásuk volt arra, hogy ki ülhetett Konstantinápoly trónján. 1449. július 27-én a Bizánci Birodalom utolsó éveiben igen jelentős politikai esemény történt. VIII. János Palaiologosz bizánci császár már korábban, 1448-ban meghalt. Testvérét, XI. Konstantin Palaiologoszt (az utolsó császárt) Konstantinápolyban császárrá kiáltották ki. Mielőtt azonban XI. Konstantin hivatalosan elfoglalta volna a trónt, követeket küldött az oszmán szultánhoz (II. Murádhhoz), és engedélyt kért az uralkodásra. A szultán megadta ezt az engedélyt, és csak ezután koronázták meg XI. Konstantint hivatalosan, valamint ismerték el császárként. Ezt a cselekedetet a bizánci függetlenség önkéntes feladásának tekintették. Első ízben ismerte el nyíltan egy bizánci császár, hogy csak az oszmán törökök engedélyével uralkodik. Mindössze négy évvel később, 1453-ban Konstantinápoly az oszmánok kezére került.

1449. július 27. után háromszázkilencvenegy évvel és tizenöt nappal, 1840. augusztus 11-én a törökök Egyiptommal szemben a négy nagy európai hatalomnak való alávetéssel kerestek védelmet, és így beteljesítették az egy óra, egy nap, egy hónap és egy év próféciaját. Most lefektettük annak logikáját, miként alkalmazandó az első és a második jaj a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél. Péter, mint a száznegyvennégyezer jelképe, a harmadik angyal mozgalmát képviseli, William Miller pedig az első és a második angyalban megjelenő mozgalmat képviseli. Mindkét mozgalom a „kulcsokkal” áll kapcsolatban.

És a Dávid házának kulcsát az ő vállára vetem; megnyitja, és senki be nem zárja; bezárja, és senki meg nem nyitja. Ézsaiás 22:22.

Én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kösziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. És neked adom a mennyek országának kulcsait: és amit megkötsz a földön, kötve lesz a mennyekben; és amit feloldasz a földön, oldva lesz a mennyekben. Máté 16:18, 19.

A következő cikkben Ninive csatáját mint azt a „kulcsot” fogjuk megközelíteni, amely nemcsak a mélység kútját nyitja meg, hanem mint azt a prófétai kulcsot is, amely Dániel tizenegy egész bizonyágtételét tökéletes rendbe igazítja. Miller álmában a ládikához erősített „kulcs” Miller biblia-tanulmányozási módszere volt. A millerita történelem bizonyító igehelyekkel való alátámasztása, egyesítve a harmadik angyal történetében alkalmazott „sort sorra” elvvel, az a kulcs, amely lehetővé teszi, hogy a Jelenések kilencedik fejezetének kulcsa feltárja és rendbe igazítsa a negyvenedik vers külső üzenetének rejtett történetét.

Elmélkedéseinket a következő cikkben folytatjuk.

„A próféta számára a kerék a kerékben, valamint a velük összefüggő élőlények megjelenése mind bonyolultnak és megmagyarázhatatlannak tűnt. Ám a Végtelen Bölcsesség keze látható a kerekek között, és munkájának eredménye a tökéletes rend. Minden kerék tökéletes összhangban működik minden másikkal.” Testimonies to Ministers, 214.